

[Elgaard.]

til at gennemføre disse Foranstaltninger. Derfor henstiller jeg til det ærede Medlem, at han, naar man skal dele Sol og Vind lige mellem hans Parti og Oppositionspartiet over for Befolkningen, ikke mindst over for dem, der er ramt af Arbejdsløsheden, naar han peger paa, hvem der er indstillet paa den ene eller den anden Maade, da lader det ske paa det Virkelighedens Grundlag, som det ærede Medlem udmærket godt ved er til Stede i hver eneste Sag.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger ikke ud fra den Betragtning, at der ikke, efter Regeringspartiernes Opfattelse skulde være noget at bebrejde Oppositionen, men ud fra den Opfattelse, at jeg foreløbig maa se paa ethvert politisk Partis Indstilling over for de Emner, vi behandler i denne Sal og i Landstingssalen, saaledes, at enten man har den ene Indstilling over for et Problem eller den anden, saa har Partiet Krav paa ikke at blive Genstand for den Beskyldning, det ærede Medlem i Eftermiddags fremsatte, idet han udtalte, at naar Oppositionen tog Stilling til det ene eller det andet, var det ud fra de snævraste Særinteresser, som det ærede Medlem overhovedet kunde nævne. Jeg siger til det ærede Medlem: Dette er hverken korrekt eller sandfærdig Tale, og derfor bør dette ikke gentages.

Boeck-Hansen: Jeg har bestandig hørt til de Industrimænd, der har ment, at Regningen engang vilde blive skrevet for den Beskyttelse, som Valutacentralen har været for nogle af Industriene. Det synes, som om jeg har faaet Ret, for næppe var Festrusen, Sejrsrusen, dunstet bort, før Fagforeningerne kom og sagde, at de vilde have Del i Udbyttet. Valget faldt den 22. Oktober, og inden 31. Oktober havde man ikke alene meldt sig til at deltage i Regeringens Glæde, men ogsaa til at være med til at skrive Regningen paa Valutacentralen, der kom den ene Opsigelse efter den anden, og Regningen blev stor, den blev ikke mindre ved, at den blev sendt til Revision i Forligsinstitutionen. Jeg kan godt give det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch Ret i, at de Industrier, der har faaet Beskyttelse, ikke alene skal have Fordelen af den, men ogsaa Arbejderne. Det er jeg ganske enig i, dog synes jeg, at Formen for Beskyttelse er forkert, for en Beskyttelse skal ikke være større, end at Erhvervet kun faar til Husbehov, der skal i Virkeligheden ikke være noget tilovers til at forøge Lønningerne; bliver der nogen Forøgelse af Lønningerne, kommer disse

til at ligge højere end i de Virksomheder, som ingen Beskyttelse har, saa faar man noget uligevægtigt dær, og dette skal man undgaa. Derfor skal man ikke have en Beskyttelse af den Karakter. Arbejderne var ogsaa ganske enige med os i dette Spørgsmaal, idet de stillede Krav ikke alene over for den beskyttede Del af Industrien, men sandelig ogsaa over for Haandværkerne, over for den ubeskyttede Industri, over for Eksportindustrien, og det er meget vanskeligt at sige, hvilken Glæde Haandværkerne egentlig havde af, at en Del af Industrien var beskyttet, eller hvorfor Eksportindustrien netop skulde kunne give større Lønninger, fordi en Del af Indlandsindustrien var beskyttet, eller hvorfor Haandværkerne netop skulde kunne betale mere, fordi Eksportindustrien skulde holdes i Gang af Hensyn til Traktaterne. Noget saadant var meget vanskeligt at finde ud af, derfor var det efter min Mening godt, at vi kom til det Resultat, at vi skulde have en Voldgiftsret paa dette Spørgsmaal og ikke ensidig Afgørelse, og det var efter min Mening godt, at den højtærede Statsminister fik sit Haab opfyldt om, at Landstinget havde sin Eksistensberettigelse, det var en stor Glæde og har sikkert ogsaa været en stor Glæde for vor højtærede Statsminister, vi fik herved indført Ligevægt paa dette Spørgsmaal i Stedet for Ensidedighed. Selv om nu en af Voldgiftsdommerne maa ske nok kan have lidt vanskeligt ved at skjule sin Faderglæde over for Forliget, vil det selvfølgelig ingen som helst Rolle spille til syvende og sidst, jeg siger det kun til Beroligelse for de Mennesker, som har følt sig lidt forstemt derved, selvfølgelig vil denne Faderglæde ikke betyde noget ved den endelige Afgørelse. En helt anden Ting er, at Forøgelsen af Arbejdslønningerne vil betyde en Forøgelse af Arbejdsløsheden, navnlig samtidig med, at Valutacentralen sætter Forbruget ned, det vil resultere i en Arbejdsløshed, som bliver meget vanskelig at bekæmpe, for det er saa svært, naar der kommer saadanne store Lønkrav, at gaa med til at hjælpe paa Arbejdsløsheden, det er meget svært samtidig med, at man ved, at Landbruget umuligt kan følge med i dette Kapløb, og at Landbruget mangler meget Arbejde. Aarsagen til, at man har kunnet gøre saa lidt for Arbejdsløsheden, som man har gjort, er, at det har ligget saa ulige, og at der stadig er rejst Krav paa Steder, hvor Lønningerne er højest, medens Landbruget ifølge sin Natur har maattet holde sig tilbage. I hvert Tilfælde tror jeg, at det er en af de